

Rust voor gezinnen van gedetineerden

Italiaanse vrijwilligers proberen hulp te bieden aan kinderen, wier vader in de gevangenis zit, om het contact door middel van tekeningen en spelletjes te herstellen.

28-4-2018

Esther is vrijwilliger in een project dat probeert troost te bieden aan kinderen die hun gedetineerde ouders bezoeken. De vrijwilligers wijden zich aan de taak om kinderen te helpen om de emotionele banden

te herstellen die door deze scheiding zijn verbroken. “Na vele jaren gedegen christelijke vorming,” aldus Esther, “vroeg ik mij af wat de beste manier zou zijn om het goede in mijn hart in dienst te stellen van de naasten.”

Dit type vrijwilligerswerk vraagt een gedegen voorbereiding, maar het belangrijkste is de wil om jezelf voor anderen te geven, zonder vooroordelen, jezelf richtend op de persoon en niet hun misdaad. De vrijwilligers proberen om de band tussen vaders en hun kinderen te herstellen, door eenvoudige activiteiten samen, zoals tekenen of het ontdekken van kleine dingen van genegenheid. Het doel van deze activiteit is om de vader te helpen om, ondanks de koude en anonieme ruimte waar de ontmoetingen plaatsvinden, het mooie van het vaderschap te herontdekken en voor

de kinderen de vreugde om zoon of dochter te zijn.

Elke bijeenkomst duurt een uur. De kinderen variëren van 11 maanden tot 11 à 12 jaar. “Gewoonlijk blijven de jongsten bij hun moeder,” vertelt Esther, “terwijl de oudere kinderen de voorkeur hebben om aan de tafel te zitten met de volwassenen. De overige kinderen spelen de spelletjes die wij als vrijwilligers aanbieden.”

Om de ruimte te kunnen betreden, moet elke gezinslid, inclusief de kinderen, een serie inspecties ondergaan. “Ofschoon het gevangenispersoneel zijn best doet om de gevoelens van de kinderen niet te beschadigen,” zo vervolgt Esther, “blijft het toch op zich al belastend.”

Herstel van communicatie

“Via spelletjes proberen we, naast rust en orde, respect voor elkaar aan

te leren, ofschoon de meerderheid van hen deze deugden niet behoeven te leren: zij bezitten overduidelijk de goede menselijke kwaliteiten. We proberen manieren te vinden waarop zij met hun vaders via tekeningen kunnen communiceren, maar vaak kleuren ze liever de kleurplaten met stripfiguren in. We zorgen in elk geval dat de vader aandacht aan zijn kind besteed.

Natuurlijk reageert elke persoon in dit soort situaties anders en hangt veel af van hoe het gezin – in het bijzonder de moeder – zich voorbereid heeft op het weerzien. Esther vertelt dat “sommige moeders hun kinderen vertellen dat hun vader een nieuwe baan heeft om hen te beschermen voor angst, wanhoop of verlatenheid.” De kinderen prikken het verhaal van de papa’s ‘nieuwe baan’ echter vaak door, wat bij hen veel verdriet veroorzaakt.

“Eens vroeg een klein meisje wat haar vader daar doet. Haar moeder had nog niet de juiste woorden gevonden. Dus,” vertelde Esther, “bedacht ik verhaal waarin de vader een koning was en het meisje een prinses, en dat de koning vanwege een magische reden het kasteel niet kon verlaten, maar alleen bezocht kon worden door de koningin en de prinses. Na ons gesprek zei de moeder mij dat zij het verhaal zou voortzetten terwijl haar dochttertje vrolijk naar vader rende om hem te begroeten.”

De vrijwilligers werken enkele meters van de tafels waar de gezinnen met de gevangenen spreken. Ofschoon de vrijwilligers niet met de gevangenen behoeven te spreken, gebeurt het soms dat gevangen enkele woorden van dank aan de vrijwilligers overbrengen.

“Enige tijd geleden, kreeg ik de kans om een gevangen vader te feliciteren, omdat zijn dochter zich zo goed gedroeg. Toen hij de gespreksruimte verliet, had hij een grote glimlach op zijn gezicht en vertelde hij mij dat dit de reden is om zijn straf uit te zitten, zodat hij meer tijd met zijn dochter kan doorbrengen. Wat ik van deze kinderen en van de droevige omstandigheden waarin een man moet leven om zijn straf voor de begane misdrijf uit te zitten heb ontvangen en geleerd,” aldus Esther, “is dat het pad naar vergeving via zelfgave verloopt.”
